

Historien om Janni der fik mod på livet og fleksjob efter kompetenceafklaring hos mig

Lad mig introducere jer for Janni. Janni var en ung kvinde, som ærligt talt ikke havde det for nemt. Hun var træt, trist og var faret vild i, hvad hun kunne og ville med livet. Hun havde prøvet at gennemføre fire uddannelser uden held – efter grundforløbene kom hun bare ikke videre. Hun havde netop været igennem en psykiatrisk udredning, hvor hun var blevet diagnosticeret med autisme. Hun anede intet om autisme, kun at det var en psykisk diagnose, og bare tanken om, at hun nu havde en diagnose, som hun skulle til at sætte sig ind i, gjorde hende nedtrykt.

Janni skulle altså til at lære sin egen diagnose at kende og finde ud af, hvordan hun kunne få det bedre – men hun skulle også i gang igen, hun skulle tænke på fremtiden sagde Jobcentret, så hun blev sendt på et kursus. Janni følte, at det var irrelevant for hende – hun var faktisk slet ikke interesseret i at skulle afsted. Meningen med kurset var, at hun skulle blive uddannelsesklar – men hun havde jo allerede prøvet at få en uddannelse fire gange før! Det virkede umuligt.

Janni tog alligevel afsted til kurset. Hun følte ikke, at hun kunne tale med de andre på kurset, eller at de var interesserede i hende. De vendte sig væk, og hun satte sig alene. Den eneste grund til, at hun mødte op hver dag var, at hun kun boede 200 meter væk. Det ville simpelthen være for nemt at blive væk.

En dag kom der en kvinde ind i lokalet. Hun var blevet hyret til at give et foredrag om sit liv. Det så Janni frem til – endelig skulle de lave noget andet end at tænke på uddannelse og forsøge at skrive et CV.

Bagefter havde kvinden nogle opgaver med. De skulle sidde i grupper og tale om hinandens kompetencer. Janni sukkede og gad slet ikke. Hun kunne jo ingenting – hun havde autisme og en række uafsluttede uddannelser i rygsækken. Hvordan skulle Janni dog nogensinde få bildt nogen ind, at hun var noget værd på en arbejdsplads?

Janni blev skræmt. Hun valgte at stikke af på toilettet i 10 minutter, så hun kunne komme tilbage i lokalet, når de andre var godt i gang, og hun kunne måske gemme sig i et hjørne. Det var planen.

Det var sådan, jeg mødte Janni: Efter jeg havde lavet et oplæg og sat resten af holdet i gang med at arbejde. Hun sad krympet sammen bag et bord, og det lignende faktisk, at hun forsøgte at gemme sig. Jeg var slet ikke i tvivl om, at hun ikke brød sig om at være der.

Jeg satte mig ved siden af hende og spurgte ind til hendes kompetencer. Det fik hende nærmest til at kravle endnu længere ind i sig selv. Jeg kunne se på hende, at hun ikke var vant til at tænke på det, hun kunne. Jeg sagde, at hun bare skulle slappe af - jeg kunne genkende nogle af de samme træk hos hende, som jeg selv havde følt engang: Dengang jeg selv ikke følte, at jeg havde noget at bidrage med.

Derfor lavede jeg Kompetenceøvelsen sammen med hende – og mens, hun fortalte, skrev jeg en masse ting ned. Efter øvelsen smilte Janni. Hun rettede sig lidt op. Det virkede faktisk til, at hun voksede.

Det havde ikke noget med mig at gøre, men hendes egne kompetencer – hun havde fået øje på dem! Jeg hjalp hende bare med at kaste lys på nogle af de kvaliteter og evner, hun havde, som hun ikke selv kunne se. Hun kunne skrive lister med alt det, hun ikke kunne – men de ting, hun kunne, lå altså gemt et sted langt væk inde i hende selv.

Da dagen var slut var det som om Janni var en helt anden, end da jeg først lagde mærke til hende, mens hun sad krympet sammen bag bordet. Hun gik strålende og rank ud ad min dør.

Janni og jeg holdt kontakten. Hun har fortalt, at hun begyndte at tage sin hverdag og diagnose seriøst, begyndte at kende sig selv og diagnosen, så hun kunne få en hverdag til at fungere. Jeg kan huske, at hun fortalte mig, at hun var meget inspireret, da hun havde hørt mit foredrag, og hun sagde: ”Helt ærligt – jeg tænkte, at hvis Tina kan, så kan jeg også”. Det er helt perfekt!

Janni gik på nettet og søgte efter tilbud til folk med autisme. Hun begyndte at handle aktivt for at få en god hverdag – hun var ikke offer for sin diagnose, hun forsøgte at arbejde med den. Hun lærte sig selv bedre at kende, og hvor meget og hvordan hun kunne holde til at arbejde på en dag.

I den proces med at lære sig selv bedre at kende fandt hun ud af, at hun faktisk var ret god til mange IT-færdigheder. Janni er nu ansat som kvalitetsmedarbejder i fleksjob hos en IT-virksomhed. En stilling, der er skræddersyet til hende og hendes kompetencer, hvor hun både laver en masse grafiske IT-opgaver, men også noget praktisk, såsom rengøring og at være i køkkenet og forberede frokost.

Janni kunne få et job skræddersyet til hende – fordi hun kontaktede IT-virksomheden og fortalte om alle de ting, hun kunne gøre og bidrage med. Hun var helt konkret. Det var nemt for

IT-virksomheden at se, hvad hun kunne, og hvor hun kunne lære mere. Hun elsker sit job. Hun føler mening i sin hverdag, og hun føler, at hendes arbejde bliver værdsat. Den følelse fortjener du også!